

RED ALERT. Αναζητείται : ΟΤΟΕ

RED ALERT

Αναζητείται : ΟΤΟΕ

Συναδέλφισσες – οι,

Είναι μία θλιβερή πραγματικότητα που την έχουμε βιώσει με τον πιο σκληρό τρόπο όλοι, ότι ο κλάδος των τραπεζοϋπαλλήλων έχει πληγεί όσο κανένας άλλος επαγγελματικός κλάδος τη ζοφερή δεκαετία της κρίσης. Ένα επάγγελμα που αποτελούσε το συνώνυμο του κύρους και της σταθερότητας στην ελληνική κοινωνία εδώ και πολλές δεκαετίες, έχει διολισθήσει σε ιστορικό χαμηλό μέσα σε λίγα μόλις χρόνια και κινδυνεύει άμεσα με ουσιαστικό αφανισμό.

Τα στοιχεία είναι αμείλικτα και εκφράζουν με ξεκάθαρο τρόπο το μεγάλο μέγεθος των απωλειών που υπέστη ο κλάδος μας. Σύμφωνα με τα στοιχεία της Ένωσης Ελληνικών Τραπεζών, το 2009 το σύνολο του προσωπικού των τραπεζών στην Ελλάδα ήταν 65.682 και το 2020 έφτασε στις 33.121, δηλαδή τη δεκαετία της κρίσης χάθηκε το 50% των θέσεων εργασίας (32.561 θέσεις)! Πρόκειται βεβαίως για μειώσεις και νούμερα που παραπέμπουν σε καιρό πολέμου – αφού τέτοιες συνθήκες διαμορφώθηκαν στη χώρα μας μετά την ουσιαστική χρεωκοπία της το 2010 και ως οικονομικό πόλεμο τον ζήσαμε οι Έλληνες την τελευταία δεκαετία.

Ακόμα και με συντηρητική προσέγγιση, η «αναμόρφωση» του Ελληνικού Τραπεζικού Συστήματος μέχρι το 2014 λόγω της ουσιαστικής χρεωκοπίας της χώρας το 2010 δικαιολογούσε εν μέρει ορισμένες περικοπές προσωπικού, που δυστυχώς όμως δεν έμειναν εκεί. Με ένα διάλειμμα το 2015, συνεχίζονται ακάθεκτες μέχρι σήμερα με αυξανόμενο ρυθμό οι μειώσεις των θέσεων

εργασίας στον κλάδο μας. Παρά το γεγονός ότι τα τελευταία χρόνια οι τράπεζες εξυγιάνθηκαν με χρήματα των Ελλήνων πολιτών και μάλιστα ισχυρίζονται ότι είναι εύρωστες, με κεφαλαιακή επάρκεια και ισχυρή διαθέσιμη ρευστότητα, δε σταμάτησαν τη μείωση του προσωπικού τους.

Σημείο-κλειδί στην ολοένα επιδεινούμενη κατάσταση είναι η αύξηση του ρυθμού απώλειας θέσεων εργασίας μετά το 2020 και την έναρξη της πανδημίας. Μέσα στο 2020 οι θέσεις εργασίας μειώθηκαν κατά 4.613, ενώ συνεχίζεται αποψίλωση των τραπεζοϋπαλλήλων με αμείωτο ρυθμό και το 2021. Ήδη είναι σε εξέλιξη η εθελούσια έξοδος στην Τράπεζα Πειραιώς, ενώ στο τέλος Ιουνίου έληξε της Εθνικής Τράπεζας. Και από ό,τι φαίνεται, οι εθελούσιες έξοδοι (ως συγκαλυμμένος τρόπος απολύσεων) δεν πρόκειται να σταματήσουν, αφού οι τραπεζίτες πατώντας στην ψηφιοποίηση και τις νέες τεχνολογίες και βρίσκοντας την κατάλληλη αφορμή στην κρίση της πανδημίας, άρπαξαν ακόμα μία ευκαιρία που τους παρουσιάστηκε από τα μαλλιά για περαιτέρω εκκαθαρίσεις εργαζομένων.

Η θέση των τραπεζιτών, άλλωστε, είναι δεδομένη. Θέλουν να διώξουν όσους περισσότερους υπαλλήλους μπορούν για να μειώσουν το μισθολογικό τους κόστος και να αυξήσουν τα κέρδη τους, απομυζώντας βέβαια ταυτόχρονα όσους απομείνουν. Δεν το κρύβουν μάλιστα και τοποθετούνται δημόσια ότι, σύμφωνα με την άποψή τους, «το τραπεζικό σύστημα απασχολεί πιο πολλά άτομα από όσα χρειάζεται», όπως είχε δηλώσει στις αρχές του έτους ο Πρόεδρος της Ένωσης Ελληνικών Τραπεζών και της Τράπεζας Πειραιώς κ. Γιώργος Χατζηνικολάου.

Τραπεζοϋπάλληλοι : Είδος υπό εξαφάνιση

Η ΟΤΟΕ Αναζητείται...

Αυτή είναι η – δυστυχώς αναμενόμενη – θέση των τραπεζιτών. Το ερώτημα, όμως, είναι τι κάνουν οι εκπρόσωποι των εργαζομένων για να προασπίσουν τα δικαιώματα και τα συμφέροντά μας αυτήν

την καταστροφική περίοδο για το επάγγελμά μας και ιδιαίτερα τι κάνει η ΟΤΟΕ.

Η απάντηση είναι θλιβερή :

Η ΟΤΟΕ έχει περιέλθει σε αχρηστία την τελευταία 20ετία και έχει παραδώσει τα όπλα εδώ και χρόνια, αφήνοντας τους τραπεζίτες και τους εντολοδόχους τους να εκμεταλλεύονται ανεξέλεγκτα και να δρουν ανενόχλητοι σε βάρος των τραπεζοϋπαλλήλων.

- Έχει γίνει θεατής των εξελίξεων, αδιαφορεί προκλητικά για την αύξηση των ενοικιαζόμενων υπαλλήλων, την απομάκρυνση των εργαζομένων από τις τράπεζες και τις άθλιες συνθήκες εργασίας τους και τους κουνάει το μαντήλι αποχαιρετώντας τους...
- Δεν είναι διατεθειμένη να συνδράμει τους τραπεζοϋπαλλήλους στο ελάχιστο στις συχνά εκβιαστικές πιέσεις που δέχονται προκειμένου να δηλώσουν συμμετοχή στις εθελούσιες εξόδους, που κατ' αυτόν τον τρόπο μετατρέπονται σε συγκεκριμένες απολύσεις.
- Δεν κινητοποιείται «ούτε για τα μάτια του κόσμου» ώστε να θέσει ένα όριο στις τεράστιες απώλειες θέσεων εργασίας που μόνο σε περίοδο πολέμου έχουν παρατηρηθεί και να δηλώσει κατηγορηματικά στους τραπεζίτες ως εδώ και μη παρέκει!
- Αδιαφορεί να ορθώσει τείχος προστασίας στις απολύσεις – γιατί περί αυτού πρόκειται – , αφού το μόνο που ενδιαφέρει τους παροικούντες την ΟΤΟΕ είναι να βαφτιστούν οικειοθελείς αποχωρήσεις, μήπως και γλυτώσουν τη ρετσινιά του συμβιβασμού και της δουλοπρέπειας.
- Ούτε λόγος βέβαια για ουσιαστικό εκσυγχρονισμό και εξέλιξη ώστε να μπορεί να παρακολουθεί τις συνεχείς αλλαγές και μεταλλάξεις στο χώρο εργασίας (ελαστικοποίηση, «ευέλικτες» μορφές, ενοικιαζόμενοι κ.λπ.) και να προσαρμόζεται προς όφελος των εργαζομένων.

Η πικρή αλήθεια είναι ότι, δυστυχώς, η πλειονότητα των μεγάλων συλλόγων που ανήκουν στην ΟΤΟΕ έχουν καθαρά εργοδοτικά χαρακτηριστικά και λειτουργία. Οι ηγεσίες της ΠΑΣΚΕ και της ΔΑΚΕ που ουσιαστικά είναι υπεύθυνες για την ευθύνη της διοίκησης της ΟΤΟΕ εδώ και δεκαετίες, δίνουν την εντύπωση ότι δεν ενδιαφέρονται ακόμα και αν ο κλάδος συρρικνωθεί στους 1.000 υπαλλήλους, αρκεί να διατηρήσουν τις καρέκλες και τα προνόμιά τους. Η παραμονή στις καρέκλες μοιάζει να είναι αυτοσκοπός, παρά το γεγονός ότι οι δήθεν υπερασπιστές του κλάδου μας έχουν απαξιωθεί στη συνείδηση του κόσμου σε θλιβερό σημείο.

Από την πάλαι ποτέ κραταιά ΟΤΟΕ έχει μείνει μόνο η ταμπέλα – όπως χαρακτηριστικά έχουμε γράψει και σε παλαιότερη ανακοίνωσή μας. Οι δε ευρισκόμενοι εκεί «συνδικαλιστές» έχουν καταστεί εδώ και χρόνια μη υπολογίσιμος παράγοντας για τους τραπεζίτες και ο θεσμός συντηρείται ως μουσειακός, συνδικαλιστικός μηχανισμός χάριν προσωπικών επιδιώξεων.

Αν δεν υπάρξουν τεκτονικές αλλαγές, η ΟΤΟΕ θα παραμείνει ως ένα εργασιακό απολίθωμα για να θυμίζει το πιο δραματικό κεφάλαιο της ζωής ενός ιστορικού κλάδου. Και βεβαίως, οι άνθρωποι που διαχειρίστηκαν όλη αυτήν την περίοδο τις τύχες της ομοσπονδίας, θα γραφτούν στις μελανότερες σελίδες του εργατικού κινήματος ως οι υπεύθυνοι για τον αφανισμό του επαγγέλματος του τραπεζοϋπάλληλου, το οποίο επίσης οδεύει ολοταχώς να γίνει – πιο σύντομα από όσο φαντάζονται οι περισσότεροι – μουσειακή αναφορά σε έρευνες και διαλέξεις...

Οργάνωση – Συμμετοχή – Αλληλεγγύη – Ενότητα για να ξαναβρούμε τη μαχητικότητα και την αυτοπεποίθησή μας

Ωστόσο, εμείς δε θέλουμε να χάνουμε την αισιοδοξία μας, αφού η ηττοπάθεια δε μας ταιριάζει και δε μας αρμόζει. Πιστεύουμε ότι ο μόνος χαμένος αγώνας είναι αυτός που δε δόθηκε ποτέ και

καμιά φορά η ζωή κάνει κύκλους και παίρνει τροπές που δεν τις περιμένουμε.

Αν τελικά πράγματι πιάσουμε πάτο, ίσως αυτό να σηματοδοτήσει τεράστιες και επείγουσες εργασιακές και λαϊκές ανάγκες και δεν θα είναι η πρώτη φορά που ένας κλάδος θα αναγεννηθεί από την τέφρα και τη βάση του... **Η μοναδική λύση βρίσκεται στη συμμετοχή, στην αλληλεγγύη, στην οργάνωση, στην ενότητα. Αυτές τις αξίες πρεσβεύουμε ως Σύλλογος και προσπαθούμε να προωθήσουμε από την πρώτη μέρα της προσπάθειάς μας. Αν βγουν στο προσκήνιο άνθρωποι με ήθος, με συνέπεια, με θέληση, με όραμα και αποτελεσματικότητα, ίσως να μπορούν να αποτελέσουν τη μαγιά και την έμπνευση για να δημιουργηθεί κάτι καινούργιο, καθαρό και δυναμικό, ώστε να ξαναβρεί ο κλάδος μας τη χαμένη του μαχητικότητα, την αυτοεκτίμηση και την αυτοπεποίθηση που απαιτούνται για να αγωνιστεί για ένα – καλύτερο – αύριο.**